

TAŞ ÇOCUKLARI

Çiftliğin ortasında çatısı olmayan beyaz badanalı, badanaları yer yer dökülmüş, ahşap kapısının anahtar deliğinden sarkan bir ip... Kapı açılınca içerden derin bir sessizlik sızıyor dışarı. Evin içinde sessizliğin koyulaştırdığı ağır bir yas var.

Kadın sekiz aylık hamile... Yalnızca bir yıl önce nice umutlarla evlendiği eşi, yirmi yedi gün önce bu evden – cennette görüşmek dileğiyle- tekbirlerle uğurlanmış... Yine de bir garip hüznün var içinde “oğlunu hiç göremeyecek Ahmet! “ İbrahim “ Hadi akşam oldu gel artık” diyemeyecek.

Mutfakta oyalanıyor kadın... Tencereyi, tavayı şuradan alıp oraya koyuyor, bakamıyor kimsenin yüzüne “Bu evde ne zamana kadar barınırım, kaç can var, kaç boğaz... Kayınvalidem, kayınpederim ve üç delikanlıyla... Gitsem nereye gideceğim babam yok annemin başka çocukları var”

Üstelik kocası bu evden çıkan ilk şehit değil. Kayınpederi başı önünde düşünüyor. Aklından geçenleri herkes biliyor” her Filistinli şehit olmak için doğar” iki oğluna da tek damla gözyaşı dökmedi “hiç mi ağlamaz bu adam!” kayınvalidesinin ise gözyaşı hiç durmuyor. Avludaki fırında yufka pişiriyor.

Günler birbirinin aynıydı, deli edici bir sessizlik...

Sessizliği bozan genellikle yedi yaşındaki Muhammet olurdu. Bitişik kaşları, peltek konuşması ona ayrı bir sevimlilik katıyor. O da yaşlıları gibi taş topluyor her gün. Yenge diyor” En çok ben topladım bugün, sapanımı da hazırladım. Öldüreceğim, ağabeylerimi öldürenleri!” kadın eğiliyor “Yapma” diyor. “ Sen çok küçüksün, daha büyümen lazım, okuman lazım taşla olmaz bu. Ökten taş yağsa da onlar anlamazlar” gözleri yaşarıyor küçük çocuğun, beklemeyi düşünemiyor

Günler birbirinin aynıydı, deli edici bir sessizlik...

Bir sabah uyanıyor kadın. Acılar içinde kayınvalidesini çağırıyor. Ana telaşlı tedirgin adımlarla komşuya koşuyor. Yardıma gelen komşu” çok kan kaybediyor, hastaneye götürmek lazım” diyor. Mümkün olamayacağını bile bile... Kadının çılgınlığı susuyor. Bir ter boşalıyor alından... İbrahim ‘in hayat çılgılığı duyuluyor. Annesi göz ucuyla görüyor güzel İbrahimini” tıpkı Ahmet!” diyor.” Çok susadım, su ver anne” Ebe kadın hayır anlamında başını sallıyor. Kadın suyu getiriyor yine de. Suyu içiyor kadın ve gözleri, sonsuz köşelere doğru dalıp gidiyor. “Ahmet gelmiş anne, beni de alıp götürecekmiş, cennet varmış orda, gidiyorum ben” diyor. Duyduğu en son koku, İbrahim’in in kokusu... Gülümsüyor... Hepsi bu. Ebe kadın gözlerini kapatıyor elleriyle” üzülme” diyor anneye “O da oğlun gibi şehittir” kucağında bir bebekle baka kalıyor zarif gelinine” zavallı, yavrusunu bir kez bile emziremedi” diyor.

Bu evden üçüncü cenaze çıkıyor. Oğullarında bile bu kadar çaresiz hissetmemiş kendini ana” Bu bebek bana Allah’ın hediyesidir” diyor. Tıpkı peygamber gibi anasız ve babasız büyüyecek.

Alıp Mescid-İ Aksa ‘ya götürüyor kırk günlük İbrahim’i. Kadın asker alay ediyor onunla, tiksindir gibi konuşuyor. İbrahim’in kundağını açıp silah arıyor. ”Yasak, giremezsin

size ayrılan bölümde kıl namazını, sonra da defol git...” diyor. Ana, İbrahim’i kaldırıyor Mescidi-i Aksa ‘ya doğru “Bu İbrahimler doğdukça, siz rahat edemeyeceksiniz.” Asker itiyor anneyi, küfür ediyor. Anne yere düşüyor sırt üstü ama İbrahim’i kucağında. Kalkıyor, üstünü başını silip evine dönüyor.

Günler birbirinin aynıydı, deli edici bir sessizlik...

Muhammet çok seviyor yeğenini. Hastalanınca hele başından ayrılmıyor hiç. Onunla oynuyor yemeğini bile o yediyor, şakalaşıyorlar kızdırıyor onu, kızdığına rahmetli yengesi gibi anlıda kızarıyor İbrahim’in. Taş topluyorlar beraber. Zaten okula da gitmiyor artık. Çoğu kez kapalı okul, öğretmen tutuklanmış, götürülmüş. Nerde, ne oldu; günlerdir kimse bilmiyor.

Günler birbirinin aynıydı, deli edici bir sessizlik...

İbrahim beş yaşında “Ana” dediği babaannesine soruyor.” Annem’ in resmi var mı?” Ana “yok!” diyemiyor.” git aynaya bak aynı sen...” diyor. Çocuk inanmıyor ama yine de gidip aynaya bakıyor. Her gece rüyasında onu dünyaya getiren kadını görmek için dua ediyor. Bir gece görüyor bembeyaz bir elbise giymiş, ot topluyor, uzaktan gördüğü Mescid-i Aksa’ nın önünde. Koşuyor annesine sarılıyor. Babaannesini buluyor avluda Ana, bakır tekne hamur yoğururken yana dönüyor. Gözyaşlarını saklıyor torunundan. “Git amcanı bul” diyor. “Okula götürsün seni”.

İbrahim amcasını aramak için eve dönüyor. Arkadaşlarıyla bir mahalle ötedeki arsada top oynamaya gitmiştir diye geçiriyor aklından. Köşeyi dönerken amcasının sesini uçak gürültülerinin arasından seçiyor. Toz toprak birbirine karışıyor. Bomba İbrahim’i arsanın yanındaki evin yıkıntıları arasına fırlatıyor. Kendine geldiğinde ambulans seslerini uğultu halinde duyuyor. O kargaşa içinde eve dönmeyi akıl ediyor. Evde kimse yok, hamur leğeni ortada, ateş yanıyor, evin kapısı sonuna kadar açık. Eve giriyor, yatağın altına saklanıyor, korkuyor.

Birkaç saat sonra “İbrahim, İbrahim!” uyandırıyor onu dedesi. İbrahim amcasını soruyor önce. Bu kez ağlıyor dede “bir amcağı bile çok gördüler bu yavruya” diye düşünüyor dede. Bu kez hüngür hüngür ağlıyor. “O gitti, cennete gitti...”

Günler birbirinin aynıydı, deli edici bir sessizlik

İbrahim büyüyor. Amcası gibi taş topluyor her gün. Lise son sınıfta hayallerinin yarısında üniversite, yarısında amcasından kalan intikam hırsı var. Yaşlı dedesi burada olmaz diyor.”sen, başka yerde okumalısın.”İbrahim’in çantasında ders kitapları ve taşlar var. Yine bir Cuma çıkışı, eve dönerken ortalık kararıyor gözlerini hastanede açıyor İbrahim. Gerçek mermilerden biri bacağına, plastik mermilerden biri sağ tarafına isabet ediyor. Günlerce yatıyor hastanede. Eve dönüyorlar. İbrahim, yine taş topluyor. Dedesi ahırda kalan son birkaç koyunu da satıyor ona bir uçak bileti alıp Türkiye’ye hukuk okumaya gönderiyor. Havaalanındaki görevliler bir İbrahim’e bir de çantasındaki sapanı bakıp önce birbirlerine sonra İbrahim’e soruyorlar.” Bunu ne yapacaksın?”